

[Holger Larsen.]

Spor af politisk Idé deri, for ser De, politiske Ideer kan man ikke fyre i de gamles Kakkelovne med, de kan ikke varme de gamles Kakkelovne op. Men det kan Brændsel til de gamle, og det er det Hensigten med Forslaget fra vor Side at skaffe dem. Men derved, at det ærede Medlem udtaler denne Fordømmelse af, at der ikke er politisk Idé i vort Forslag, karakteriserer han sin efterfølgende Tale som det, den er: noget, der ingen Steder hører hjemme.

Jeg maa formode, at det er en Reminiscens fra de stærke Ord i Vejle, da de Konservative var derovre til Landsraads-møde. Jeg har set, at der skal være faldet stærke Ord dér, men jeg tror dog ikke, det ærede Medlem formaar at faa det rigtig stærkt frem her, for naar han taler om dette med politisk Idé, maa han fastholde Standpunktet, og saa maa han ikke slutte med, at han vil se Tiden an et Aars Tid. Det vidner nemlig kun om, at han er i høj Grad i Tvivl, og at der er noget, der rører sig i ham og siger: Gud ved, om ikke Holger Larsen har Ret trods alt; lad os derfor vente et Aars Tid, saa kommer vi maaske ind paa det. Men det ærede Medlem mener altsaa dog, at der kommer et Tidspunkt, hvor det ikke er forhastet, hvor det er nødvendigt.

Maa jeg advare det ærede Medlem mod stadig — han har gjort det tidligere i dette høje Ting — at betragte gamle Mennesker som „Stemmekvæg“. Der er maaske ikke een Aldersklasse i Danmark, som er mere politisk interesseret og har mere politisk Forstaaelse end de gamle. Som „Stemmekvæg“ skal det ærede Medlem ikke betragte dem; saa giver han sine Penge daarligt ud.

Derefter vender jeg mig til den højtærede Minister. Jeg skal ikke komme ind paa alle de Enkeltheder, den højtærede Minister nævnte. At der er Kommuner, som ikke fuldt ud har opbrugt Beløbene, det staa for mig ikke som noget, der taler imod Forslaget, thi der findes ogsaa Kommuner, som fuldt ud har brugt Beløbet, der var til Raadighed. Nu siger den højtærede Minister, at de Kommuner, jeg har nævnt, var socialistiske Kommuner. Ja, jeg har jo ikke i min Magt at faa Oplysninger fra andre Kommuner. Hvis jeg vil have en Statistik, maa jeg henvende mig til de Kommuner, jeg kender, hvor der er Socialdemokrater, jeg kan henvende mig til; men jeg skulde ogsaa mene, at socialistiske Kommuner ikke er mindre værd end andre Kommuner, jeg har hidtil regnet dem for at være langt mere

værd end andre Kommuner. Men den højtærede Minister og jeg har altsaa her en forskellig Opfattelse. Jeg kan ikke se, at der i den Omstændighed, at der er Kommuner, der ikke har brugt denne Tillægslov sidste Aar, skulde være noget Bevis for, at de ikke skulde have Brug for disse Penge i Aar.

Jeg ved, at der er Kommuner, som trænger til Penge for at kunne give de gamle Brændsel i Aar. Begrundelsen for Lovforslaget ligger ikke deri, at en hel Del Sogneraad har henvendt sig til Ministeren; den højtærede Minister erklærer, at det er kun et enkelt Sogneraad, der har henvendt sig. Men jeg ved, at der er en Kommune, hvor der er 10 gamle, der mangler Brændsel, og der er vel en anden Kommune, hvor der er 30, og en anden, hvor der er 40, og selv om der kun var de 10 gamle, som maatte sidde uden at kunne faa Brændsel i Vinter, vilde jeg tro, at der var Anledning for Lovgivningsmagten til at røre paa sig i den Anledning, hvis man ikke ad administrativ Vej kunde faa en saadan Kommune til at give de gamle Brændsel. Men hvis den Kommune ikke har Midler dertil, maa Lovgivningen træde til med et Lovforslag, saa man kan give de gamle Brændsel.

Det duperede mig heller ikke meget, naar den højtærede Minister skal helt ned til Sønderjylland for at vise, at Flækkerne slet ikke har brugt Pengene; for jeg kender Forholdene i Sønderjylland saa godt, at jeg ved, at straks da Sønderjylland kom ind under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, gav de deres understøttede et skandaløst lavt Beløb. Aldrig har maaske Mennesker haft det saa daarligt i nogen Egn af Landet, som de sønderjydske gamle havde det straks efter, at de var kommet ind under Aldersrenteloven. Man skal tilbage til de første Aaringer, i hvilke den første Alderdomsunderstøttelseslov gjaldt her i Landet, for at komme til saa smaa Beløb.

Men hvorfor al den Tale? Ministeren er jo enig med mig om, at dette Hul maa vi paa en eller anden Maade søge at faa lukket. Han er ogsaa enig i det, som foreslaas med Hensyn til Landkommunerne, selv om han nu siger, at jeg vil have Procenten sat ned fra 12½ til 7. Der er alligevel den Væsensforskel for Landkommunernes Vedkommende, at de kommer bort fra det uklare; det bliver en Fordel for Landkommunerne at komme over til at maatte yde Sygehjælp — og det er den, som sluger deres Penge — med 7 pCt. af den samlede Aldersrenteydelse som personligt Tillæg.